

NS Spravodaj

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler vo vojne : Čo sa *skutočne* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Časť 2

Kapitola 1: Kto skutočne začal vojnu?

Každý, kto sa oháňa pochodňou vojny v Európe, si môže želať len chaos."

Adolf Hitler, 3. augusta 1939

Hoci ho bežní historici všeobecne považujú za jediného zodpovedného za druhú svetovú vojnu, Adolf Hitler bol na túto úlohu osobnostne aj ideologicky úplne nevhodný. Ako obyčajný vojak počas prvej svetovej vojny bol svedkom násilnej smrti svojich blízkych kamarátov a sám sa stal obeťou mučivého útoku horčicovým plynom, ktorý ho takmer pripravil o zrak. Štyri roky na fronte ho priviedli k nevýslovným hrôzám zákopovej vojny, ktoré si nikdy neželal zopakovať ani pre seba, ani pre svojich krajanov.

Po prímerí rozvinul národný socializmus, ktorého hlavným princípom je zachovanie árijského ľudstva. Hitler učil, že všetci bieli ľudia bez ohľadu na ich jednotlivé národnosti sú bratia a sestry tej istej rasy. Preto sú vojny medzi Árijcami

bratovražednými konfliktmi a treba sa im vyhnúť. Vo vojne, lamentoval, sú najlepšími jedincami vojaci, ktorí najobetavejšie položia život za svoju vlasť, čím ochudobňujú spoločnosť stratou jej najcennejších členov. Po svojom zvolení za nemeckého kancelára sa Hitlerova hlavná vášeň netýkala opätovnej militarizácie, ale sociálnej obnovy jeho krajiny. Fascinovala ho najmä kultúrna reforma a zvyšok života chcel stráviť obnovou nemeckých miest. Keď prišla vojna, považoval ju za odvedenie pozornosti od svojho skutočného záujmu a často vyjadroval ľútosť, že sa radšej nevenoval realizácii projektov verejných prác. Ako niekoľkokrát vysvetlil aj počas konfliktu: "Som horlivý staviteľ, ale neochotný generál." Táto poznámka sotva charakterizuje úlohu "dobyvateľa sveta", ktorú mu prisúdili jeho nepriatelia.

Hitler sa však živo zaujímal o medzinárodné záležitosti, najmä ak sa priamo týkali sovietskej hrozby. Tretia ríša a fašistické Taliansko by spoločne pôsobili ako ústredná "os", okolo ktorej by sa mohli zjednotiť ostatné národy kontinentu, čím by sa posilnila stredoeurópska chrbtica. Cisárske Japonsko by zadržalo šírenie komunizmu v Ázii, zatiaľ čo spojenectvo s Britániou by spojilo najväčšiu námornú mocnosť sveta s jej najsilnejšou armádou, nemeckými ozbrojenými silami, Wehrmachtom. Takto zadržaný sovietsky kolos by sa rozpadol bez nutnosti vojny. Takto dúfal.

Keď sa však už nedalo vojenským akciám vyhnúť, Hitler sa chopil príležitosti. Jeho priame skúsenosti zo západného frontu pred viac ako dvadsiatich rokov ho naučili tak, ako by to nedokázalo žiadne formálne vojenské vzdelanie. Navyše jeho povojnové politické kampane - s opakovaným dôrazom na masovú akciu - boli vedené ako bojové kampane. Je však nesporné, že prirodzené nadanie Adolfa Hitlera bolo najdôležitejším faktorom jeho vodcovstva ako najväčšieho vojvodu 20. storočia, možno všetkých čias. Početné príklady jeho vynikajúcich schopností uvedené v tejto histórii podčiarkujú Hitlerov nespochybniteľný status najvýznamnejšieho stratéga a vodcu druhej svetovej vojny. Typickým príkladom je jeho vlastný plán na rozhodujúce dobytie belgickej pevnosti Eben Emael, bez ktorého by celá západná kampaň nebola možná, a jeho samostatná záchrana nemeckých armád na začiatku zimy 1941, keď bol celý východný front na pokraji bezprostredného kolapsu. Tieto a mnohé ďalšie vojenské úspechy nemali obdobu, a to až do takej miery, že si nemožno predstaviť, že by ich dokázal akýkoľvek iný vodca, či už Osi alebo Spojencov.

To však neznamená, že nikdy neurobil chybu. Ako o sebe Hitler povedal tesne pred úspešnou inváziou do Francúzska na jar 1940: "Pán Churchill nedávno v rozhlasovom vysielaní vyhlásil, že napočítal 16 chýb, ktoré som doteraz v tejto vojne urobil. Mýli sa. Urobil som najmenej dvakrát toľko chýb, o ktorých viem! Ale ak pán Churchill a jeho stúpenci urobili len jednu chybu, je oveľa horšia ako

ktorákoľvek, ktorú som kedy urobil; a to keď začali túto vojnu, ktorá sa musí nevyhnutne skončiť, bez ohľadu na jej výsledok, rozpadom britského impéria."

Hitlerovou najväčšou chybou, ako s oneskorením priznal, bolo, že dôveroval nemeckému generálnemu štábu. Keďže bol mužom svojho slova, nevedel si predstaviť, že by sa niekto iný, najmä nemecký dôstojník, zachoval nečestne. Napriek tomu zodpovednosť za konečnú porážku v roku 1945 niesli predovšetkým niektorí nemeckí generáli, najhoršia banda zradcov, akú kedy nejaká krajina zažila. Na rozdiel od svojich západných spojeneckých kolegov sa Hitler nenarodil so striebornou lyžičkou v ústach. Bohatstvo, spoločenské postavenie, politika ako-taká a osobná moc či prestíž - presne tie veci, ktorými boli posadení F. D. R. a Churchill - ho odradili. Zatiaľ čo Roosevelt sa v Hyde Parku obcoval s newyorskou finančnou elitou, chudobou sužovaný Hitler predával vo Viedni svoje vodové farby za pár florénov. Neskôr, keď Hitler riskoval život ako bezmenný vojak na západnom fronte, Churchill z bezpečia londýnskeho ministerstva vnútra poslal tisíce Austrálčanov na nezmyselné masakrovanie na plážach Gallipoli a Stalin bol zadržávaným mužom v cárskom Rusku.

Hitler sa v povedomí ľudí tak dlho spájal s najhoršou tyraniou, akú kedy svet poznal, že každý, kto sa dozvie pravdu o jeho vláde, je vždy prekvapený. Ak sa na neho pozrieme v kontexte jeho vlastnej doby, mnohé sa objasní. Do konca prvej svetovej vojny vládla v Nemecku zastaraná monarchia. Po jej odchode sa krajina rozpoltila medzi samozvanými marxistami, ktorí Nemecko považovali len za podnožku Sovietskeho zväzu; kapitalistickými konzervatívami, ktorí sa viac zaujíмали o zachovanie svojho bohatstva než o svoju rasu; a kabaretnými demokratmi, ktorí sa utápali v "rozkošnej dekadencii" 20. rokov. Nemecko skrátka nemalo tradíciu dobrej vlády.

Keď sa Hitler stal kancelárom, nemal žiadny precedens, na základe ktorého by mohol vytvoriť rozumnú administratívu, ale chaos, ktorý zachvátil jeho národ, volal po nahradení novým verejným poriadkom. Jedinými alternatívami, ktorým čelil, bola autoritatívna vláda alebo sociálny rozklad. Je pravda, že bol jedným z najmocnejších mužov v dejinách, ale nie pre vládne právomoci, ktoré mal, alebo ozbrojené sily, ktoré mal k dispozícii, ale pre ohromnú oddanosť svojho národa. Žiadna iná osobnosť nebola svojimi spoluobčanmi milovanejšia. Ani on nevládol bez ich súhlasu. Napokon, zvolili si ho k moci ako svojho zákonného zástupcu. Neskôr sa s nimi vždy radil o svojich dôležitých rozhodnutiach v čase mieru prostredníctvom referenda, v ktorom mali hlasovať za alebo proti jeho politike. Tieto plebiscity, na ktorých integritu dohliadali medzinárodné monitorovacie komisie, niektoré z krajín nepriateľských voči Nemecku, dôsledne schvaľovali národnosocialistický režim 90 % a viac voličov, najčastejšie v hornej hranici tohto percenta. Napríklad z 2,94 milióna hlasovacích lístkov odovzdaných v sudetských voľbách

4. decembra 1938 získala NSDAP 2,64 milióna hlasov (98,8 %). Keď sa začiatkom toho istého roka Hitler opýtal Rakúšanov, či sa chcú stať súčasťou Tretej ríše, 99,7 % odpovedalo kladne.

Žiadny demokratický politik na svete, ani predtým, ani potom, nikdy nemal takýto rating. Je pochopiteľné, že ich hlboko zakorenená nenávisť voči tomuto mimoriadne populárnemu mužovi pramenila z osobnej žiarlivosti. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush a všetci ostatní židovskí pohlavári nikdy nedosiahli viac ako zlomok podpory, ktorú získal Adolf Hitler od *svojich* spoluobčanov. Ak je demokracia "vláda ľudu", potom bol "demokrat" v pravom zmysle slova. Ako sa sám pýtal: "Kde je podobná "demokracia" v iných krajinách? Kde inde sa ľud a vedenie, národ a vláda tak úplne spojili a stoja tak blízko pri sebe?" Aj napriek tomu, ako dal Vůdca jasne najavo vo svojej "reči pri stole", považoval populistický štát Tretej ríše za most k zamýšľanej rasovo-autoritatívnej republike podľa vzoru americkej ústavy s jej imigračnými a naturalizačnými zákonmi, ktorú tak veľmi obdivoval. Tragédiou je, že túto víziu slobody zničili cudzinci, ktorí uprednostnili masovú deštrukciu pred politickou slobodou.

Azda nič lepšie neilustruje rozdiely medzi vodcami Osy a Spojencov ako porovnanie darov, ktoré si počas vojny vymenili. Pri príležitosti svojich 59. narodenín v roku 1942 dostal Mussolini od Hitlera krásne viazaný kompletný súbor diel Friedricha Nietzscheho, veľkého filozofa 19. storočia. V tom istom roku poslal Franklin Roosevelt Winstonovi Churchillovi na *jeho* narodeniny debnu bourbonu.

Len šesť rokov pred tým, ako jeho krajina vyhlásila vojnu Tretej ríši, Churchill na otázku reportéra *londýnskych Timesov*, čo si myslí o Adolfovi Hitlerovi, odpovedal, že ak by niekedy Anglicko postihli podobné katastrofy ako Nemecko, modlil by sa k Bohu za geniálneho muža, akým bol Vůdca, ktorý by viedol britský ľud k záchrane. Ešte úžasnejšie je, že v predchádzajúcom desaťročí Churchill napísal dlhý článok pre prestížny londýnsky *Illustrated Sunday Herald* (8. februára 1920), v ktorom označil komunizmus za vražednú tyraniu vedenú židovskými teroristami, ktorých revolúcie musia byť nemilosrdne potlačené v ktorejkoľvek krajine, kde sa objavajú.

V tom istom desaťročí vyhlásil: "Je povinnosťou civilizovaného sveta znovu dobyť Rusko. Sovieti nepredstavujú Rusko. Predstavujú medzinárodnú koncepciu, ktorá je úplne cudzia a dokonca nepriateľská tomu, čo nazývame civilizáciou. Zvíťaziť nad Ruskom, vojensky a morálne, by bola príliš ťažká úloha pre samotných víťazov prvej svetovej vojny, a keďže to musíme urobiť, urobíme to spolu s Nemeckom. Nemecko pozná Rusko lepšie ako ktokoľvek iný. To bude preň veľká príležitosť. Bez Nemecka nie je v Európe možné nič, s ním je možné všetko." Keď však Hitler využil jeho návrh tým, že využil "veľkú príležitosť" a

zaútočil na Rusko, Churchill ho odsúdil ako "agresora" a poslal vojenskú pomoc Sovietom, ktorými údajne opovrhoval.

Napriek týmto zmätočným nezrovnalostiam ho bežní historici, ignorujúc jeho protikomunistické, dokonca protižidovské vyhlásenia, ktoré publikoval necelých dvadsať rokov pred druhou svetovou vojnou, naďalej považujú za jedného z najslávnejších hrdinov 20. storočia, pretože sa nekompromisne postavil proti Adolfovi Hitlerovi a všetkému, čo tento nemecký vodca predstavoval. Churchillovu protikladnú osobnosť možno pochopiť v kontexte jeho celoživotného zápasu s alkoholizmom. Jeden z jeho najpamätnejších vtipov bol reakciou na poslankyňu parlamentu, ktorá sa rozhorčene sťažovala, že častým vystupovaním v podnapitom stave diskredituje tento vážený orgán. Šikovne odbočil od problému, ktorý nastolila, a vyhlásil: "Zajtra budem triezvy. Ale vy, madam, budete stále ška-redá!"

Pri podobnom stretnutí ho oslovila lady Astorová, ktorá ho nedávno upozornila na rozsah jeho darebáctva: "Keby som bola vašou manželkou," povedala mu, "dala by som vám do whisky jed!" "A keby som bol vašim manželom," obrátil sa na ňu, "vypil by som ju!"

Dokonca aj jeho najlepší priateľ Franklin Roosevelt o ňom hovoril s dešpektom ako o "tom opitom flákačovi". Počas návštevy britského premiéra v lete 1940 ho Sumner Welles údajne našiel v nesúvislom alkoholickom opare. K jeho emocionálnej nestabilite mohol prispieť Churchillov politicky problematický pôvod, ktorý sa snažil utajiť. Jeho matka bola Jenny Jeromeová, americká Židovka. Keď sa do najvyššieho spojeneckého vedenia dodatočne započíta židovský pôvod Franklina Roosevelta, objasní sa jeho rasová identita a pôvod nezmazateľnej nenávisti voči Hitlerovi.

Churchillovo osobné správanie často prekračovalo hranice výstrednosti a hraničilo so skutočným šialenstvom, ako napríklad jeho šialená záľuba v nosení ženského spodného prádla a nahého exhibicionizmu. Napríklad počas návštevy vo Washingtone v roku 1942 sa postavil pred prekvapeného F. D. R. úplne nahý a vysvetlil mu len: "Vidíte, pán prezident, nemám pred vami čo skrývať!" Pri jednej z neskorších príležitostí bol premiér tak emocionálne pohltený pohľadom na britské bombardéry letiace nízko nad hlavou počas výcvikovej misie, že si vyzliekol všetky šaty a potom s krikom nahý bežal po tamaracku na počudovanie zhromaždených dôstojníkov RAF a manažérov leteckých spoločností. Verejnosť sa o takýchto poľutovaniahodných incidentoch, samozrejme, dozvedela z dôvodov národnej bezpečnosti a morálky až dlho po roku 1945.

Churchillovým motivačným impulzom však bola patologická vášeň pre vojnu a ľudské ničenie, ktoré prináša. Na konferencii v Casablance sa Rooseveltovi zdôveril, že pokrok možno dosiahnuť len v čase vojny; v mieri je len spokojnosť,

tvrdil. Dr. Goebbels videl v Churchillovi obdobu Gréka 20. storočia, ktorý v roku 356 pred n. l. spálil nádherný Dianin chrám v Efeze, len aby sa zvečnil; premiér bol "faktorom deštrukcie. Určite sa zapíše do dejín ako európsky Herostratus, schopný zvečniť svoje meno len tým, že zničí to, čo mnohé generácie budovali po mnohé stáročia"(17. marca 1945).

Celá Churchillova kariéra bola postavená na úskokoch a nemorálnej manipulácii, čo je veľmi vzdialené jeho idealizovanému obrazu ochrancu etického správania. Napríklad v júni 1941 nechal sira Williama Stephensona, šéfa britskej tajnej služby v Severnej Amerike, doručiť americkému ministerstvu zahraničných vecí list, ktorý údajne napísal major Elias Belmonte a v ktorom usvedčoval bolívijského vojenského atašé v Berlíne ako vodcu sprisahania s cieľom zvrhnúť vládu LaPaza s Hitlerovou pomocou a vytvoriť v Južnej Amerike nacistický bábkový štát. Napriek tomu, že Stephenson si list úplne vymyslel, jeho nekritické prijatie za autentický americkou tlačou a Rooseveltovou administratívou spôsobilo, že nevinný bolívijský major bol potupne prepustený a podnietilo jeho oklamáných krajanov vyhlásiť Nemecku vojnu.

Nemecké obyvateľstvo Bolívie bolo následne nasledujúce štyri roky internované v podmienkach, ktorými sú juhoamerické väznice povestné. Medzitým bolo skutočným cieľom Churchillovho podvodu poskytnúť F.D.R. ďalšiu pripravenú zámienku na podnecovanie americkej verejnej mienky proti Tretej ríši. Stephenson tvrdo nadviazal na tento propagandistický úspech a sfalšoval "tajnú nacistickú mapu", ktorá podrobne popisovala Hitlerove plány na ovládnutie Južnej Ameriky. Vymyslené odhalenia tohto perfídneho dokumentu americký prezident zhltol celé.

O desať rokov skôr, na začiatku 30. rokov, bola Winstonova politická kariéra na pokraji úspechu. Dlhý z hazardných hier, ktoré narobil Randolph, jeho nevládny syn, hrozili bankrotom a stratou jeho milovaného vidieckeho sídla Chartwell. V zúfalstve sa pridol k "Focusu", tajnému spolku tucta bývalých politikov, ktorí počas krízy prišli o svoje pohodlné vládne miesta a boli odhodlaní získať ich späť všetkými možnými prostriedkami. Židia si boli vedomí, že títo nezamestnaní "štátnici" povedia alebo urobia čokoľvek, len aby sa dostali späť k moci, a preto z "Focusu" vylákali niekoľko pohanských prisluhovačov, ktorí sa mali stať zástancami ich plánovaného zničenia Nemecka. Ich najväčším úlovkom bol Winston Churchill.

Od roku 1936 boli obyvatelia "Focusu" bohato financovaní Americkým židovským kongresom, londýnskou Radou poslancov britských Židov a prezidentom oddelenia, predsedom spoločnosti British Shell, sirom Bernardom W. Cohenom. Zaplatili Churchillovi 50 000 libier, aby agitoval proti Hitlerovi, ktorého, ako sme už citovali, osobne obdivoval. Churchillova povest' prostitútky pre protinacistické ciele rástla. O šesť rokov neskôr povedal Franklinovi Rooseveltovi, že sa

"priklonil k sionistickej politike".

V roku 1938 Winston dostal 800 000 dolárov od židovského plutokrata sira Henryho Starchosa, ktorý po *anšluse* prišiel o svoje monopolné podiely v Rakúsku. Jeho úlohou bolo odsúdiť spojenie tejto krajiny s Ríšou napriek medzinárodne kontrolovaným referendum, v ktorých drvivá väčšina Rakúšanov hlasovala za pripojenie k Nemecku. V tom istom roku pražská vláda vyslala prokomunistického ministra zahraničných vecí Jana Masaryka do Londýna s 2 miliónmi libier pre "Focus" a príkazom pre jeho členov, aby zvrhli Nevilla Chamberlaina, ktorého Česi považovali za príliš mäkkého voči Führerovi. Nemci sa dozvedeli o Churchillovom prijatí zahraničných peňazí a informovali Chamberlaina tesne pred Mníchovskou dohodou, čo bolo jedným z dôvodov jej výsledku v prospech Hitlera. Churchillova nová, lukratívna kariéra nájomného hovorca židovských plánov však bola zaistená.

Počas takzvaného "londýnskeho blesku" spojenecká tlač Churchilla oslavovala za to, že sa mužne postavil po boku Angličanov, zdieľal s nimi ich nebezpečenstvá a ťažkosti a povzbudzoval ich, aby nasledovali jeho osobný príklad vzdornej odvahy. V skutočnosti britská spravodajská služba vedela v dostatočnom predstihu o každom nemeckom nálete a tajne posielala informácie Churchillovi, ktorý vždy utekal do svojho súkromného útočiska na vidieku. Nikto iný sa touto dôvernou únikovou cestou bleskovej vojne nevyhol. Po tom, ako zaznelo "všetko v poriadku", sa odplížil späť do Londýna, kde sa predvádzal pred novinárskymi kamerami, pričom dvoma obtŕstlými prstami zafarbenými cigarou gestikuloval mudru *V ako víťazstvo* a vzdorovito mrmlal: "My to zvládneme!"

Popoludní 14. novembra 1940 práve odchádzal z Londýna, aby sa vyhol očakávanému návratu Luftwaffe, keď mu tajná správa od šifrantov oznámila, že ďalším cieľom bombardérov bude Coventry. Po návrate do bezpečia hlavného mesta sa Churchill vzdorovito postavil na strechu budovy svojho veliteľstva a zaťatou päťou vyzýval neexistujúcich nacistov na oblohe v prospech reportérov a fotografov. Zábery premiérovej nezlomnej odvahy boli vystavené po celom svete, zatiaľ čo Luftwaffe bombardovala vzdialené Coventry.

Ako príklad jeho odpornej bezcitnosti, pokiaľ ide o utrpenie britských civilistov, možno uviesť, že v noci 10. mája 1941 dostal Churchill oznámenie, že mimoriadne silný nálet na Londýn spôsobil nevídaný chaos. Podľa jeho vlastných slov: "Keďže som s tým nemohol nič urobiť, odišiel som do svojej súkromnej premietacej miestnosti, kde som si vychutnal sledovanie filmu bratov Marxovcov." Človek sa pýta, ako by sa asi cítili Londýňania chvejúci sa o život v staniaciach metra, keby vedeli, že Churchill sa medzitým chichotal pri židovskom americkom filme v luxusnom bezpečí svojho vidieckeho útočiska.

V júli 1944, keď oslabenú Ríšu delil od porážky necelý rok, Churchill nariadil

útok antraxom na nemeckých civilistov. Jeho zdesení generáli ho od masového vraždenia presvedčili len tým, že mu pripomenuli, že Hitler by určite odpovedal a oprávnene by poslal na Londýn lietajúce bomby V-1 vyzbrojené bojovými hlavicami s jedovatým plynom. Trvalo im mesiac argumentov, kým ho konečne presvedčili, že sa musí vzdať svojich plánov na genocídu árijcov. Ako si neskôr posteskol, "farári medzi mojimi generálmi mi zabránili, aby som to dotiahol do konca". Ak by sa jeho antraxový útok uskutočnil, prakticky všetko živé na európskom kontinente by bolo vyhubené vrátane obyvateľov všetkých spojeneckých a neutrálnych krajín.

Napriek všetkej svojej láske ku krviprelievaniu bol Churchill okrem fyzického zbabelca aj mimoriadne slabým militaristom. Počas prvej svetovej vojny ako šéf admirality poslal na smrť tisíce austrálskych pešiakov pri vopred odsúdenej invázii do Turecka. Debakel na Gallipoli nebol len porážkou, ale aj ťažkým ponížením spojencov v rukách obyčajných Turkov, ktoré by každého iného veliteľa doživotne zbavilo funkcie. Churchill bol však skôr zákerný politik než vojenský vodca a o dvadsaťpäť rokov neskôr sa opäť dostal k moci. Zopakoval svoj omyl v oveľa väčšom meradle smrti, keď napriek napomínaniu britských aj amerických poradcov presmeroval spojeneckú stratégiu na to, na čom trval, a to na "mäkkom podbrušku Európy".

Desaťtisíce spojeneckých vojakov padli v talianskej kampani, ktorá zbytočne predĺžila vojnu a nikdy im nepriniesla strategický úspech. Po takmer dvoch rokoch utrpenia a zabíjania boli anglo-americké sily stále uviaznuté v Taliansku, keď Nemecko kapitulovalo, a to všetko vďaka Churchillovým ubezpečeniam, že v roku 1943 "dosiahnu rýchly prielom do Rakúska". Ralph Edwards, riaditeľ britských námorných operácií, ktorý s Churchillom počas vojny úzko spolupracoval, ho označil za "bezpochyby jedného z najhorších stratégov histórie" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchillova umelo udržiavaná povesť najväčšieho rečníka storočia v anglickom jazyku je len súčasťou jeho trvalého podvodného imidžu. Jeho strhujúce rozhlasové vysielanie vyzývalo Britov, aby bojovali, vydržali a umierali vo vojne, ktorú pre nich dlho pripravoval. Do veľkej miery vďaka týmto inšpirujúcim vysielaniam vydržali Briti za najhorších okolností šesť dlhých rokov, počas ktorých prišlo o život pol milióna z nich. Počas celého tohto obdobia starostlivo tajil viac než veľkorysý mierové ponuky, ktoré Hitler predložil Británii. Skrytá bola aj skutočná identita slávneho hlasu, o ktorom sa Angličania a Angličanky domnievali, že patrí ich hrdinskému premiérovi. Mnohé strieborné reči, ktoré mu pripisovali, v skutočnosti hovoril Norman Shelly, rozhlasový herec vybraný pre svoju schopnosť napodobňovať Churchilla v prípadoch, keď bol príliš opitý alebo mal kocovinu, aby mohol hovoriť na verejnosti.

Trvalý verejný obraz Winstona ako bojovníka proti diktatúre je v rozpore s jeho často vyjadrovanou ambíciou vytvoriť, ako navrhol Rooseveltovi 20. mája 1943, "svetového diktátora", ktorý by navždy zbavil svojho vlastného francúzskeho spojenca akejkol'vek armády a tých pár Nemcov, ktorí prežili vojnu, by zredukoval na večných otrokov. Svetová moc sa mala obmedziť na Britské impérium, Spojené štáty a Sovietsky zväz. Roosevelt súhlasil, líšil sa len v tom, že titul "moderátor" by bol politicky prijateľnejší.

Churchill sa dožil vysokého veku, obézny na luxusných hostinách, písal cenzurované, samoúčelné dejiny a namaloval desiatky obrazov, ktoré boli rovnako amatérske ako zabudnuté. Keď v roku 1965 konečne zomrel, zanechal po sebe pokyny na okázalý pohreb, v ktorých sa okrem iných zvrátov megalománie uvádzalo, že všetky žeriavy na brehoch Temže sa musia spustiť, keď okolo nich bude plávať jeho nadrozmerná rakva. Podobne ako v Shakespearovej *Búrke* mohol celý britský ľud v tej chvíli zvolať: "Čo som to bol za trojnásobného osla, keď som tohto opilca považoval za boha a klaňal sa tomuto tupému hlupákovi!"

Podobne ako Churchill, aj F.D.R. bol majstrom v oblasti vzťahov s verejnosťou. Vedel sa voličom zapáčiť ako ich "americký spoluobčan" a jeho pravidelné rozhlasové vysielanie, takzvané "rozhovory pri ohni", bolo starostlivo zorganizované tak, aby zdôrazňovalo jeho skromnú, domácu, "jablkovú" osobnosť. Hitler a národný socializmus zaujímali F. D. R. až v roku 1937. Bol to volebný rok a šikovný politik sa obával, že by mohol skončiť svoj verejný život ako prezident na jedno funkčné obdobie. Štyri roky predtým vstúpil do Bieleho domu s veľkolepým ubezpečením, že ukončí veľkú hospodársku krízu. Jeho demokratické programy, plné korupcie, však vyšli navnivoč a nezamestnanosť v krajine stále rástla. Ako o Rooseveltovi povedal Führer: "Keby jeho hospodárska politika pokračovala počas mieru donekonečna, niet pochyb, že by skôr či neskôr tohto prezidenta napriek všetkej jeho dialektickej chytrosti zvrhla."

Je zrejmé, že kariéra F.D.R. závisela od hospodárskeho zdravia krajiny. Nakoniec si uvedomil, že jediný spôsob, ako postaviť krajinu na nohy, je naštartovať výrobu, a najrýchlejšou metódou bola masívna zbrojná výroba. Na ospravedlnenie transformácie amerických tovární na zbrojárske závody však bola potrebná vážna hrozba alebo aspoň jej ilúzia. Nemecko ako nedávny nepriateľ bolo vhodným strašiakom. Židia, ktorí ovládali americkú tlač a filmový priemysel, boli nadšení, že môžu slúžiť ako Rooseveltovi najoddanejší propagandisti. Spolu s jeho poplašnou rétorikou, množstvom protinacistických hollywoodskych filmov a neúnavnou novinovou agitáciou proti Hitlerovi nakoniec vyvolali takú národnú hystériu, že sa invázia zdala byť neodvratná. V tejto umelo vytvorenej atmosfére strachu mohol prezident presadiť svoje vysoké vojenské výdavky v Kongrese, ktorý bol zastrašený nepokojmi voličov. A tým, že vyvolával krik o smrteľnej

hrozbe, ktorú pre Spojené štáty predstavovalo nacistické Nemecko (nie väčšie ako Texas), prezident úspešne odvádzať pozornosť od pretrvávajúcej, zhoršujúcej sa krízy, ktorú nebol schopný vyriešiť.

Hoci jeho panikou inšpirovaná výroba zbraní začala stimulovať národnú výrobu, zbrane sú rýchlo sa kaziaci tovar, ktorý sa musí používať, inak zhrdzavie a zastará v dôsledku technologického pokroku. Na tento účel Roosevelt potreboval vojnu. Prostredníctvom svojho plávajúceho agenta v Európe Williama C. Bullitta tajne sľuboval, že varšavskí politici môžu počítať s ozbrojeným zásahom spojencov, ak vyvolajú vojenskú konfrontáciu s Treťou ríšou. Takto oklamaní, že sa môžu nažrať na lacno získanej hostine víťazstva, Poliaci urýchlili nepriateľské akcie (ako je opísané nižšie), ktoré sa im vypomstili tým najhorším možným spôsobom. So začiatkom vojny v Európe však Rooseveltovým plánom na účasť vážne zabránili prieskumy verejnej mienky v krajine, ktoré ukázali, že drvivá väčšina Američanov je proti účasti USA v akejkolvek vojne, pokiaľ nie sú úmyselne napadnuté. Roosevelt, ako vždy dokonalý politik, viedol v prezidentských voľbách v roku 1941 intenzívnu kampaň na základe populárnej "mierovej platformy".

Medzitým neustále manévroval, aby vyprovokoval Hitlera k vyhláseniu vojny Spojeným štátom tým, že poskytoval vojnové lode kráľovskému námorníctvu, posielal zásoby do Anglicka na amerických nákladných lodiach sprevádzaných torpédoborcami amerického námorníctva, dokonca priamo pomáhal britským vojenským operáciám. Medzi najkrikľavejšie príklady patrila poloha *Bismarcka*, ktorú Britom, ktorí ju predtým nevedeli nájsť, rádiom oznámil hydroplán PBY amerického námorníctva, čím im umožnil potopiť nemeckú bojovú loď s veľkými stratami na životoch. V tom istom mesiaci, keď bol Roosevelt zvolený voličmi, ktorých presvedčil, že je odhodlaný udržať ich krajinu mimo európskeho konfliktu, dal svojmu námorníctvu pokyn, aby "strielalo na vojnové lode Osi vždy a všade, kde sa nachádzajú". To ďaleko prekročilo všetky ostatné porušenia americkej neutrality a predstavovalo vyhlásenie vojny. Napriek tomu Hitler tvrdohlavo odmietal podľahnúť návnade.

Dňa 9. augusta 1941 počas konferencie Atlantickej charty Roosevelt dôverne prisľúbil Churchillovi, že bude "pracovať na incidente", ktorý by vtiahol Ameriku do vojny proti vôli väčšiny jeho krajanov. Neskôr Winston oznámil kráľovi Jurajovi VI. že prezidentovou stratégiou nie je vyhlásiť vojnu, ale vyprovokovať ju vytvorením incidentu. Predchádzajúceho 30. októbra F. D. R. vážne intonoval cez celoštátny rozhlas: "A kým sa s vami, matky a otcovia, rozprávam, dávam vám ešte jedno uistenie. Už som to povedal, ale poviem to znova a znova a znova: Vaši chlapci nebudú poslaní do žiadnej zahraničnej vojny!" Aj dnes si aspoň niektorí americkí vedci spolu s Goreom Vidalom uvedomujú, že "Roosevelt klamal, aby nás dostal do vojny proti Hitlerovi, čo vzhľadom na povahu šelmy mnohí ľudia

boli a sú radi, že to urobil".

Frustrovaný a znepokojený, že jeho ekonomika založená na hrozbách vyvolá ďalší, ešte vážnejší hospodársky kolaps, ak sa USA čoskoro nezapoja do bojov, prezident zaklopal na to, čo historik Harry Elmer Barnes nazval "zadnými dverami do vojny". Tie sa otvorili na nemeckom protikominternom partnerovi. Počas tej istej konferencie Atlantickej charty Churchill a Roosevelt vyjadrili spoločné želanie zaútočiť na Japonsko, vtedy ešte neutrálnu krajinu, po auguste 1941. Ich plánu tleskal Cordell Hull a ďalší politickí "áno", ktorí prezidenta obklopovali, ale jeho vojenský poradcovia potvrdili, že Amerika nebude vojensky schopná riskovať nepriateľstvo až do neskorej jesene.

Už predtým, 26. júla 1941, F.D.R. zaviedol medzinárodné ropné embargo proti Japoncom za ich inváziu do Číny, do ktorej mu, samozrejme, nič nebolo, pretože tam úplne chýbali americké záujmy. Jeho opatrenie bolo ekonomickým aktom smrtiacej agresie, pretože priemyselná existencia Japonska úplne závisela od dovozu ropy zo zahraničia. Odborníci na oboch stranách Tichého oceánu vypočítali, že japonská spoločnosť sa do jari nasledujúceho roka rozpadne do biedy a hladu. Roosevelt dúfal, že jeho embargo podnieti Japoncov, aby zaútočili ako prví, a tým získa ľudovú podporu pre svoju účasť v druhej svetovej vojne.

Japonský kabinet reagoval sklamané, ale nie vzdorne, ale zmierlivo. Minister zahraničných vecí Šigenori Togo poslal do Washingtonu "päťbodový plán", v ktorom ponúkol dôležité ústupky vrátane zrieknutia sa oblastí v Číne, ktoré Američania konkrétne spomenuli, a obmedzenia expanzie Japonska do zámoria s cieľom zmierniť preľudnenie. Ďalej sa usiloval o obnovenie rokovaní s cieľom prediskutovať kabinetný "Plán" normalizácie vzťahov medzi oboma mocnosťami. Roosevelt mal však na mysli všetko iné, len nie mier. Rozhodol sa čo najskôr začať nepriateľské akcie, či už so súhlasom amerického ľudu, alebo bez neho. Už v polovici novembra sa rozhodol podniknúť americký nálet zo základní Claira Chennaulta vo východnej Číne proti Japonsku. V skutočnosti prezident schválil zákerný útok tri dni predtým, ako uvalil ropné embargo. Churchill, ktorý už dlho zúfalo túžil po tom, aby Amerika vstúpila do vojny, bol o dobrej správe informovaný americkým ministrom zahraničných vecí Cordellom Hullom prostredníctvom prísne tajných diplomatických kódov.

Článok v denníku *Los Angeles Times* pri príležitosti 60. výročia japonského náletu v roku 1941 s titulkom "Japonsko porušilo americký kódex pred Pearl Harborom, ukázal výskum". Autorka článku Valerie Reitmanová uviedla, že mladý japonsko-americký profesor histórie na univerzite v Kobe našiel písomné záznamy z Rooseveltovej éry, ktoré v roku 1996 odtajnila americká Ústredná spravodajská služba. Tošihiro Minohara ich objavil medzi informáciami o

predvojnových tajných kódach v Národnom archíve USA v College Parku v Marylande. Priložené mikrofilmy obsahovali japonské preklady telegramov F.D.R. rôznym veľvyslancom a spojeneckým predstaviteľom. Kryptografi v Tokiu zrejme prelomili prezidentove najvyššie diplomatické kódy.

Minohara požiadal Dr. Satoshiho Hattoriho, profesora moderných dejín na univerzite v Kobe, aby vykonal špeciálnu rešerš v tokijských diplomatických archívoch. V zložke s názvom "Špeciálne dokumenty" Hattori našiel tridsaťštyri strojom písaných komuniké, väčšinou v angličtine, o prísne tajných diplomatických rokovaníach USA a Veľkej Británie v mesiacoch a týždňoch pred 7. decembrom. Japonci si prečítali Rooseveltovo rozhodnutie zaútočiť na nich v polovici novembra. Keď sa dozvedel o jeho dvojtvárnosti, Togo, silný zástanca mierových vzťahov s USA, ktorý predtým vystupoval proti "jastrabom" vo vláde, vo svojich povojnových memoároch napísal: "Bol som šokovaný až do závratu. V tejto chvíli sme nemali inú možnosť, ako konať." Až keď si prečítali prezidentov plán bodnutia do chrbta pre seba, aj "holubice" v japonskej vláde sa rozhodli udrieť skôr, než by ich mohol zasiahnuť ako prvé.

Medzitým Rooseveltov tajný plán zaútočiť bez predchádzajúceho upozornenia na národ, s ktorým bola Amerika stále v mieri, bol pozastavený kvôli logistickým problémom. Dňa 22. novembra ho Lauchlin Curie informoval, že bombardéry a ich posádky sa na čínske základne dostanú až koncom decembra. Nálet sa mal uskutočniť najneskôr krátko po Novom roku 1942. 2 400 Američanov, ktorí zahynuli v Pearl Harbore, si nikdy neuvedomilo, že boli obetovaní za nezverejnené sprisahanie svojho prezidenta, ktorý ich chcel zatiahnuť do nezákonnej vojny. Po prelomení jeho diplomatického kódu Japonci vedeli, čo má v skutočnosti za lubom, a prebehli ho, len tesne, približne o mesiac.

Jedným ťahom mu však pripravili vojnu, o ktorú dlho usiloval, aby si zachránil politický krk omladením americkej ekonomiky prostredníctvom masívnej zbrojnej výroby. Teraz mu drvivá väčšina Američanov ochotne slúžila v tragickej ilúzii, že bránia svoju krajinu. Zvolili ho na bezprecedentné štvrté funkčné obdobie. V tom čase však už Roosevelt umieral na kvapavku v terminálnom štádiu; poslednou rannou malo byť krvácanie do mozgu.

Sir Robert Craigie, zástupca Anglicka v Tokiu, vyhlásil, že Japonci sú nevinnými obeťami Rooseveltovho imperializmu a Churchillových zákulisných sprisahaní s cieľom zapojiť Ameriku do vojny bez ohľadu na cenu ľudských životov. Craigie bol osobným svedkom predchádzajúcej polročnej intrigy, ktorú títo dvaja medzinárodní zločinci spúťali. Sekundoval mu kongresman Hamilton Fish, ktorý horlivo podporoval prezidentovu žiadosť o oficiálne vyhlásenie vojnového stavu USA, ale neskôr priznal: "Roosevelt bol hlavným podnecovateľom a ohnivcom, ktorý zapálil rozbušku vojny."

Podobne ako Churchill (a každý iný svetový vodca), aj Roosevelt dobre rozumel židovskej otázke a dokonca osobne sympatizoval s nemeckými národnými socialistami, proti ktorým ešte vo februári 1943 pokrytecky viedol vyhladzovaciu vojnu: "Nacistom sa naozaj nedá vyčítať to, čo urobili Židom," zveril sa generálovi Auguste Noguesovi, francúzskemu veliteľovi Maroka, počas konferencie v Casablanca, "pretože keby nemecký národ musel trpieť to, čo trpel pred nástupom nacistov k moci, žiadny iný národ na svete by sa nesprával inak." F. D. R. chápanie Židov robí jeho a Churchillovu dobrovoľnú poslušnosť voči nim ešte nemorálnejšou. Nebol to žiadny bezduchý hlupák, ale uvedomoval si zlo, ktorému slúžil.

Franklin Roosevelt zomrel pred koncom vojny, ktorú viac ako ktokoľvek iný spôsobil. V týchto posledných mesiacoch sa stretol na Jalte so svojimi neslávne známymi spoluspiklencami. Fyzicky schátralý v dôsledku pustošivej syfilitickej choroby a duševne nevyrovnaný sedel pri fotografovaní medzi podnapitým Churchillom, ktorého impérium bolo akoby preč, a Stalinom, ktorý sa pri úvahách o stave západných mocností zosobnených týmito dvoma žalostnými postavami potajomky usmieval sám pre seba ako komunistická mačka, ktorá práve zhltna kapitalistického kanárika. *Encyklopédia Britannica* pri opise sovietskeho potentáta na Jalte píše: "Bol to vynikajúci vyjednávač, ktorý prekonal týchto zahraničných štátnikov."

Narodil sa ako Josif Vissarionovič Džugašvili v roku 1879 a po tom, čo sa stal horlivým komunistom, zmenil si meno na Stalin (z ruského slova "ocel", *stal*). Keď prvé nemecké víťazstvá roztrhali ZSSR, zaplakal: "Všetko, čo pre nás vybudoval Lenin, je navždy stratené!" Keď postup Osi pokračoval počas prvého leta 1941, dal sa na dlhší čas na útek, zavretý na svojej odľahlej *dači*, a nechal Sovietsky zväz úplne bez pomoci. Hoci sa nemecká invázia začala 22. júna, Stalin bol príliš opitý na to, aby predniesol verejný prejav až do 3. júla; aj vtedy ledva dokázal mrmlať nízkym monotónom, ktorý nevzbudzoval nič iné ako porážku. Alkoholické voľno mu však muselo prospieť, pretože nakoniec vytriezvel natoľko, že nasledujúcu zimu osobne viedol obranu Moskvy. Cynicky opustil marxistickú rétoriku, ktorou žil celý život, a zrazu sa predstavil ako slovanský nacionalista väčší ako život. Pokrytecká póza zabrala a milióny dovtedy demoralizovaných Rusov sa zhromaždili na úspešnú obranu svojej vlasti.

Po zvyšok vojny sa ukázal ako vynikajúci vojvodca, a to ani nie tak vďaka svojim vojenským schopnostiam, ktoré prakticky nemal, ako vďaka svojej bezohľadnej reorganizácii a vedeniu ozbrojených síl ZSSR. Tvárou v tvár ich rozsiahlej demoralizácii v dôsledku nezmieriteľnej porážky utužil odpor svojej krajiny zavedením systému komisárov Červenej armády, ktorí doslova stáli za ruskými vojakmi s pripravenými pištoľami, aby zastrelili každého, kto sa vzoprie. V po-

rovnaní s celkovým počtom osôb (7 500) pracujúcich pre nemecké Gestapo v roku 1939 zamestnával Sovietsky zväz v tom istom čase nie menej ako 366 000 tajných policajtov.

Stalinovi slúži ku cti, že už predtým priviedol Rusko do priemyselného veku (hoci na úkor desiatich miliónov zavraždených roľníkov, *kulakov*) a teraz v priebehu niekoľkých mesiacov premenil jeho továrne na gigantické muničné závody pripravené na totálnu vojnu. Zaviedol sovietsku taktiku na bojisku, ktorá ignorovala akúkoľvek stratégiu útokov mužmi a materiálom len vtedy, keď mohol byť protivník v drvivej prevahe, bez ohľadu na vždy veľké straty, ktoré jeho vojaci utrpeli. Niekedy tieto masové útoky fungovali; často zlyhávali, vždy s hromadným ničením ruských mužov a strojov. Sovietske úspechy pri Stalingrade, Kursku a do konca vojny akoby potvrdzovali Stalinovo zjavné vojenské vodcovstvo, a to aj v očiach Adolfa Hitlera.

Führer a zvyšok vonkajšieho sveta však nevedeli, že Stalinove víťazstvá mu pred každou bitkou sprostredkovali zradcovia v nemeckom generálnom štábe, ktorí v spolupráci s Leopoldom Trepperom, židovským šéfom špiónážnej siete "Červený orchester", odovzdávali Hitlerove plány sovietskemu vrchnému veleniu. Ako zdôraznil Winston Churchill, ruská revolúcia bola z veľkej časti židovskou záležitosťou a Josif Stalin - vnímaný Židmi ako Leon Trockij a Grigorij Zinoviev ako bezduchý, ale poddajná bábka - bol dosadený ako židovský poskok pre ich sovietsku tyranu. V prvom vládnucim triumviráte po Leninovej smrti sedel medzi Zinovjevom a ďalším komunistickým Židom, Levom Kamenevom.

Stalin, Churchill a Roosevelt boli obyčajní priemerní ľudia s obmedzenou inteligenciou, ktorých charakterizovala len obrovská túžba po osobnej moci a prestíži. O chamtivé politické ne-osobnosti nie je nikdy nuda a sú ľahko dostupné menej často sa mihajúcim židovským ťahačom drôtov, pre ktorých sú takito ochotní prisluhovači rovnako bežní ako úplne na jedno použitie. Vojna znamenala pre svetových lídrov, ktorí sa do nej zapojili, rôzne veci. Pre Churchilla to bola jednoducho najvýhodnejšia príležitosť, ako si zarobiť na živobytie a uniknúť finančnému škandálu. Pre Roosevelta to bol jediný spôsob, ako sa dostať z krízy a zachrániť si politickú existenciu. Stalin to privítal ako najlepšiu príležitosť stať sa druhým Čingischánom, vládcom planéty ovládanej Sovietmi. Pre týchto mužov bola druhá svetová vojna len prostriedkom na dosiahnutie osobných cieľov, ktoré nemali nič spoločné s fašizmom, demokraciou, civilizáciou ani s inými verejnými záležitosťami, ktorými si zakrývali svoje súkromné plány na úkor mnohých miliónov ľudských bytostí.

Spojeneckí vodcovia boli podobní v tom, že všetci trpeli osobnými problémami, ktoré deformovali ich správanie. Churchill bol beznádejný alkoholik. Ako všetci ťažkí pijani, aj on bol zlý opilec, ktorý sa zmietal v paranoji a závislosti na bo-

jovnosti. F. D. R. bol fyzicky energický muž v Rooseveltovej tradícii, kým ho v ranom veku nezasiahla detská obrna. Zúfalý z potreby vyzerat' silný napriek vlastnej ponížujúcej slabosti, svoju frustráciu nadmerne kompenzoval a sublimoval vo vonkajšej agresii. Stalin sa narodil so zdeformovanou, vyschnutou rukou, pre ktorú si pestoval hlboko zakorenené pocity menejcennosti a pomsty, podobne ako Shakespearov Richard III.

Boli to nešťastníci a nešťastníčky, zmrzačení psychopati, ktorým bol zverený osud národov. Churchill a Roosevelt boli sami čiastočne Židia, zatiaľ čo Stalin, gruzínsky gój, žil v židovskej rodine (komunisti Kagonovičovci), oženil sa so Židovkou (Nadeždou Al'ulievovou) a dokonca hovoril po jidiš. Rasová rozdielnosť príčin spojencov a Osi bola teda jasne definovaná v ich vedení. Pochopiť druhú svetovú vojnu, alebo vlastne celú ľudskú históriu, je preto nemožné bez toho, aby sme ocenili úlohu, ktorú zohrali Židia. Nikde to nie je zjavnejšie ako v dejinách druhej svetovej vojny, ktorá bola logickým, nevyhnutným vojenským pokračovaním národnosocialistického politického boja, ktorý proti nim dvadsať rokov predtým začal Adolf Hitler.

Aby mal jeho boj zmysel, je potrebné objasniť, že demokratické Nemecko po prvej svetovej vojne bolo ihriskom židovských komunistov, ktorí nasledovali Leninov výrok o červenej revolúcii vo svete, ktorá viedla cez Ríšu. Nemci doslova umierali od hladu na uliciach Mníchova a Berlína, nemohli si nájsť skutočnú prácu a boli vďační za podradné, často ponížujúce zamestnania, ktoré sa im zriedkavo naskytli. Detská úmrtnosť v krajine prudko stúpala. Vládol hlad, extrémna chudoba, kriminalita mladistvých, zločinnosť, nemorálnosť, kultúrna hniloba, politické násilie na uliciach a sociálny chaos. Medzitým židovskí pozemkoví špekulanti cez noc zbohatli, keď získali obrovské pozemky, väčšinou farmy, od Nemcov, ktorí prišli o strechu nad hlavou v dôsledku katastrofálnych následkov "veľkej" vojny. Vtedy, rovnako ako teraz, Židia ovládali väčšinu profesií (najmä medicínu, tlač, umenie a štátnu správu), pretože Nemci boli Versailleskou zmluvou "legálne" zbavení občianskych práv. Zároveň bola hnilobná Výmarská republika v 20. rokoch 20. storočia zmiešaným vrecem marxistických a kapitalistických Židov, ktorí považovali zbedačený nemecký národ len za ideologický a ekonomický bôb. Celé štáty, mestá a obce ako Bavorsko, Berlín a Coburg boli obsadené komunistickými zločincami; prakticky všetci ich vodcovia - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburgová, Kurt Eisner atď.

Porazilo ich však ľudové hnutie, aké tu ešte nebolo, keď bol Adolf Hitler zvolený za kancelára. Mnohí Židia opustili Nemecko a emigrovali do Sovietskeho zväzu, Francúzska, Anglicka a USA, kde okamžite začali agitovať za vojnu pomsty. Všetky ich politické a finančné investície do trvalo porazeného Nemecka sa s popularitou národného socializmu vyparili. Už v lete 1933, len niekoľko mesiacov

po Hitlerovom víťazstve vo voľbách, zorganizovali najmocnejšie osobnosti svetového židovstva masové zhromaždenie v newyorskej Madison Square Garden. Ich hovorcom bol Samuel J. Untermyer, ktorý bol ideálnou voľbou pre prácu, ktorú navrhovali. Pred dvadsiatimi šiestimi rokmi Untermyer prinútil Spojené štáty vyhlásiť vojnu Nemecku napriek námietkam väčšiny Američanov. Tento pozoruhodný čin dosiahol tým, že zaplatil vydieračovi, ktorý sa vyhrožoval Woodrowovi Wilsonovi škandalom, pod podmienkou, že indiskrétny prezident zmení politiku svojej vlády, ktorá nebola vojnová. (Židovský pôvod americkej účasti v prvej svetovej vojne nevyvrátiteľne objasnili známi bádatelia Andrew Collins a Chris Ogilvie-Herald)

V roku 1933 sa profesionálny vojnový štváč opäť pustil do práce. Untermyer vyhlásil "svätú vojnu" proti novému Nemecku, ktorú následne podporili všetci významní americkí Židia. "To, čo navrhujeme a k čomu sme už pokročili, je presadzovanie čisto obranného hospodárskeho bojkotu, ktorý podkope Hitlerov režim," povedal, "a privedie nemecký ľud k rozumu zničením jeho exportného obchodu, od ktorého závisí jeho samotná existencia."

V reakcii na Untermyerovo "vyhlásenie svätej vojny" proti národu, ktorý doteraz nikomu neublížil, židovské noviny *Natscha Retsch* v najlepšej starozákonnej tradícii vražedne rozhorčovali: "Vojnu proti Nemecku povedú všetky židovské komunity, konferencie, kongresy, každý jednotlivý Žid! Tým vojna proti Nemecku ideologicky oživí a podporí naše záujmy, ktoré si vyžadujú, aby Nemecko bolo úplne zničené. Nebezpečenstvo pre nás Židov spočíva v celom nemeckom národe, v Nemecku ako celku, ako aj individuálne. Musí byť navždy zneškodnené."

Zdá sa, že posledná vôľa Adolfa Hitlera, podpísaná v deň jeho smrti 30. apríla 1945, potvrdzuje túto divokú agitáciu: "Nie je pravda, že som ja alebo ktokoľvek iný v Nemecku chcel v roku 1939 vojnu. Chceli ju a podnecovali výlučne tí medzinárodní štátnici, ktorí boli buď židovského pôvodu, alebo pracovali pre židovské záujmy."

O viac ako šesťdesiat rokov neskôr Židia stále označovali všetkých Nemcov, bez ohľadu na to, ako prožidovsky alebo protinacisticky boli niektorí z nich naladení, za príslušníkov "rasy páchatel'ov". Takto Kanadský židovský kongres odsúdil hlavnú historičku "Sekcie vojnových zločinov a zločinov proti ľudskosti" kanadského ministerstva spravodlivosti Ruth Bettin Birnovú len preto, že bola nemecká gójka, hoci stíhala národných socialistov!

Prvou fázou Untermyerovej "svätej vojny" bol hospodársky bojkot zameraný na zničenie Nemecka s pomocou "miliónov našich nežidovských priateľov" (*The New York Times*, 7. augusta 1933). Parafrázoval stratégiu načrtnutú v *Protokoloch učení sionských mudrcov* (zápisnica z tajného stretnutia svetových vodcov na prelome 19. a 20. storočia), podľa ktorej je potrebné prostredníctvom hospo-

dárskych sankcií udusiť každý pohanský národ, ktorý sa vzbúri proti židovským plánom. Tie by slúžili ako predohra k vojenským opatreniam, ktoré by prijali iné pohanské krajiny, v ktorých Židia stále majú politický (t. j. finančný) vplyv. V bode 3 protokolu VII sa v zápise píše: "Na každý akt útlaku musíme byť schopní odpovedať vojnou so susedmi tej krajiny, ktorá sa nám odváži postaviť".

Hoci tvorcovia verejnej mienky hystericky a dôsledne označujú dokument za "falzifikát", jeho pravosť potvrdili samotní Židia. Vo svojej knihe *Pozor na Boha*: (Parfrey, 405), juhoafrický židovský historik David Ash opisuje "Protokoly učených sionských mudrcov ako pravdivé varovanie ľudstvu, že Židia využívajú biblické princípy na uchopenie moci a presadzovanie svojich vlastných cieľov". Začiatkom 80. rokov 20. storočia jeden z najvplyvnejších Židov polovice 20. storočia Armand Hammer, šéf americkej spoločnosti Occidental Petroleum Corporation a politický bábkoherec prezidentov Nixona a Reagana, založil spolu s ďalšími Židmi (mediálnym magnátom Robertom Maxwellom, izraelským multimilionárom Shaulom Eisenbergom, Albertom Reichmannom, šéfom najväčšej realitnej spoločnosti na svete, atď.) Hammer tento klub miliárdarov, ktorý tvorili niektorí z najmocnejších mužov sveta, bezostyšne nazýval "Starší zo Si-onu" (Epstein, 322). Koniec koncov, svetový vodca sionizmu len opakoval to, čo tvrdil Untermeyer a bod 3, číslo 7 *Protokolov*, keď Chaim Weizman v roku 1941 povedal Winstonovi Churchillovi, že Židia získali Ameriku na boj proti Nemecku v prvej svetovej vojne a urobia to aj v druhej svetovej vojne (Irving, *Churchill's War*, zv. 2, 76, 77).

Doktor M. Raphael Johnson píše, že Untermeyerov bojkot "nebol vojnovým aktom len v metafore: bol to dobre premyslený prostriedok na zničenie Nemecka ako politickej, sociálnej a hospodárskej entity. Dlhodobým cieľom židovského bojkotu Nemecka bolo priviesť ho k bankrotu vzhľadom na reparačné platby uložené Nemecku po prvej svetovej vojne a udržať Nemecko demilitarizované a zraniteľné. Bojkot v skutočnosti Nemecko dosť ochromil. Židovskí vedci, ako napríklad Edwin Black, uvádzali, že v reakcii na bojkot sa nemecký vývoz znížil o 10 % a že mnohí požadovali zabavenie nemeckého majetku v cudzích krajinách"(43). To všetko spustené proti ľuďom, ktorých jediným "zločinom" bolo doteraz kritizovanie Židov.

Celosvetový bojkot však zlyhal, pretože národný socializmus robil Nemecko ekonomicky nezávislým od medzinárodnej menovej siete. A žiadnemu Židovi nebolo potrebné vysvetľovať, čo sa stane, ak sa ostatné pohanské národy prebudia do reality židovskej moci, ako to urobili Nemci. Hitler tiež vyriešil nezamestnanosť a obnovil prosperitu vo svojej krajine, zatiaľ čo zvyšok západnej civilizácie sa utápal vo veľkej kríze. Ak by si jeho príklad osvojili aj iné krajiny, medzinárodná banková sieť Židov vytvorená domom Rothschildovcov by sa

zrútila.

Agitácia proti Hitlerovi vo vonkajšom svete počas 30. rokov 20. storočia je jasná nielen vo svetle Untermeyerovho "Vyhlásenia vojny" z pódia newyorskej Madison Square Garden. Francúzsko malo židovského premiéra Leona Bluma, zatiaľ čo Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. barón Hore-Belisha, bol židovským štátnym tajomníkom pre vojnu a najhlasnejším britským vojnovým štváčom. Nie je prekvapujúce, že Churchill mu udelil peerage za služby v prospech konšpiračného "Focusu". Potom tu boli sovietski Židia, ktorých plány na nastolenie jednej svetovej vlády ohrozoval ideologický apel národného socializmu ďaleko za nemeckými hranicami. Existovali všetky dôvody domnievať sa, že tie isté pracujúce masy, ktoré boli odklonené od marxizmu a priviedli národný socializmus k moci v Nemecku, tak urobia opakovane aj v iných krajinách, čím sa navždy skončí sen Karola Marxa o medzinárodnej "diktatúre proletariátu" ovládanej Židmi.

Prostredníctvom jednostranného vykresľovania Adolfa Hitlera v tlači a vo filmovom priemysle ako najhoršieho nepriateľa ľudstva začali Židia psychologicky vytvárať atmosféru nenávisti ako predpoklad pre ozbrojené boje. Šesťdesiat rokov po ich vyhlásení agresie v čase mieru však dokonca aj židovský autor Leny Brenner priznal: "Pred vojnou sionistickí vodcovia vyhlásili masívny medzinárodný bojkot nemeckej vlády. Táto agresívna politika priliala olej do ohňa už aj tak zápalitej situácie a následne pomohla odštartovať holokaust [sic]"... (Parfrey, 404, 405).

Ludwig Lewisohn, jeden z "poradcov" F.D.R. a šéf sionistických organizácií v Amerike, povedal 3. októbra 1942 pre newyorské noviny *The Jewish Mirror*: "Židovský národ je symbolom povahy tejto vojny. Nikto iný. Nič iné. To je alfa a omega, začiatok a koniec celej záležitosti!" 61 miliónov mŕtvych (nehovoriac o 240 miliónoch zranených, nespočetných miliónoch zotročených na celé generácie v komunizme a zlikvidovaných nenahraditeľných kultúrnych pokladoch), ktoré sú výsledkom konfliktu, za ktorý si v mene svojho národa pripisuje zásluhy, z nich robí najkrvavejších vojnových zločincov v celej histórii ľudstva.

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

